

ninger påført konsortiet tab, der antages at kunne beløbe sig til 70-80 mill. kr. For udvalget, der kommer ind i sagen, efter at de forskellige aftaler er truffet, forekommer dispositionerne uforståelige. Det synes, som om alle dispositionerne er baseret på håb og ønsker, som ikke havde særlig meget med realiteter at gøre. Udvalget forstår ikke, hvorledes et i virkeligheden falleret selskab, der ud over at have tabt aktiekapitalen havde et betydeligt underskud, skulle kunne drives rentabelt med maskiner, SAS ikke mente selv at kunne trafikere langruter med, og til sidst erkendtes det da også, at GAMSAs langruter kræver jetmaskiner.

SASs administrerende direktørs første indstilling til konsortiets arbejdsudvalg vedrørende dette engagement var negativ. Bestyrelsens formand, bankdirektør *Marcus Wallenberg*, var imidlertid ikke enig med ham i dette skøn og opfordrede til, at sagen blev gennemarbejdet igen, og beklageligvis var der kun ét af bestyrelsens medlemmer, der gik imod, da man endelig skulle træffe beslutningen, nemlig det norske medlem, højesteretsdommer *E. F. Eckhoff*.

Af det foreliggende materiale ses det ikke, med hvilken saglig begrundelse direktøren skiftede mening. Så vidt det er muligt for flertallet at se, vedrørte de under forhandlingerne med GAMSAs ændrede vilkår kun placeringen af risiko, men naturligvis var denne i virkeligheden afhængig af selskabets evne til at indtjene penge.

Det er vanskeligt for flertallet at lægge ansvaret for de truffede dispositioner på bestemte personer eller bestemte organer, men man mener dog at burde pege på, at der påhviler arbejdsudvalget et større ansvar end bestyrelsen. Arbejdsudvalget holder hyppigt møder, bearbejder sagerne og gør dem klar til indstilling til bestyrelsen, og de bestyrelsesmedlemmer, der ikke har deltaget i dette intensive arbejde, er derfor ringere stillet med hensyn til muligheden for at bedømme, om konsortiet skal indgå i et engagement, end de bestyrelsesmedlemmer, der sidder i arbejdsudvalget eller som suppleanter deltager i arbejdsudvalgets møder.

Uden at ville fratage de øvrige medlemmer i arbejdsudvalget deres andel i ansvaret er det rimeligt at gøre opmærksom på, at direktør *Marcus Wallenberg* til stadighed og langt ind i engagementet med GAMSAs udviste en optimisme, som forekommer uforståelig, og det er indlysende, at direktør *Wallenberg* med den autoritet, som hans position og hele stilling har givet ham, har fået indflydelse på de øvrige bestyrelsesmedlemmers standpunkter.

Det er fastslået, at der i arbejdsudvalgets møde den 7. marts 1960 forelå sådanne regnskabsmæssige oplysninger, at den danske stats repræsentant i udvalget, departementschef *Palle Christensen*, fandt det nødvendigt at gå ind for en øjeblikkelig afbrydelse af engagementet med GAMSAs, et standpunkt, som han fastholdt og udførligt begrundede i et samme dag afholdt bestyrelsesmøde. *Palle Christensen* havde forud for bestyrelsesmødet redegjort for sine